

UNIVERSITÄTS-
BIBLIOTHEK
PADERBORN

Universitätsbibliothek Paderborn

Antonii Bynaei de Calceis Hebraeorum Libri Duo

Bynaeus, Anthony

Dordraci, 1682

Lunulæ ornamentum instar Lunæ corniculantis.

urn:nbn:de:hbz:466:1-12835

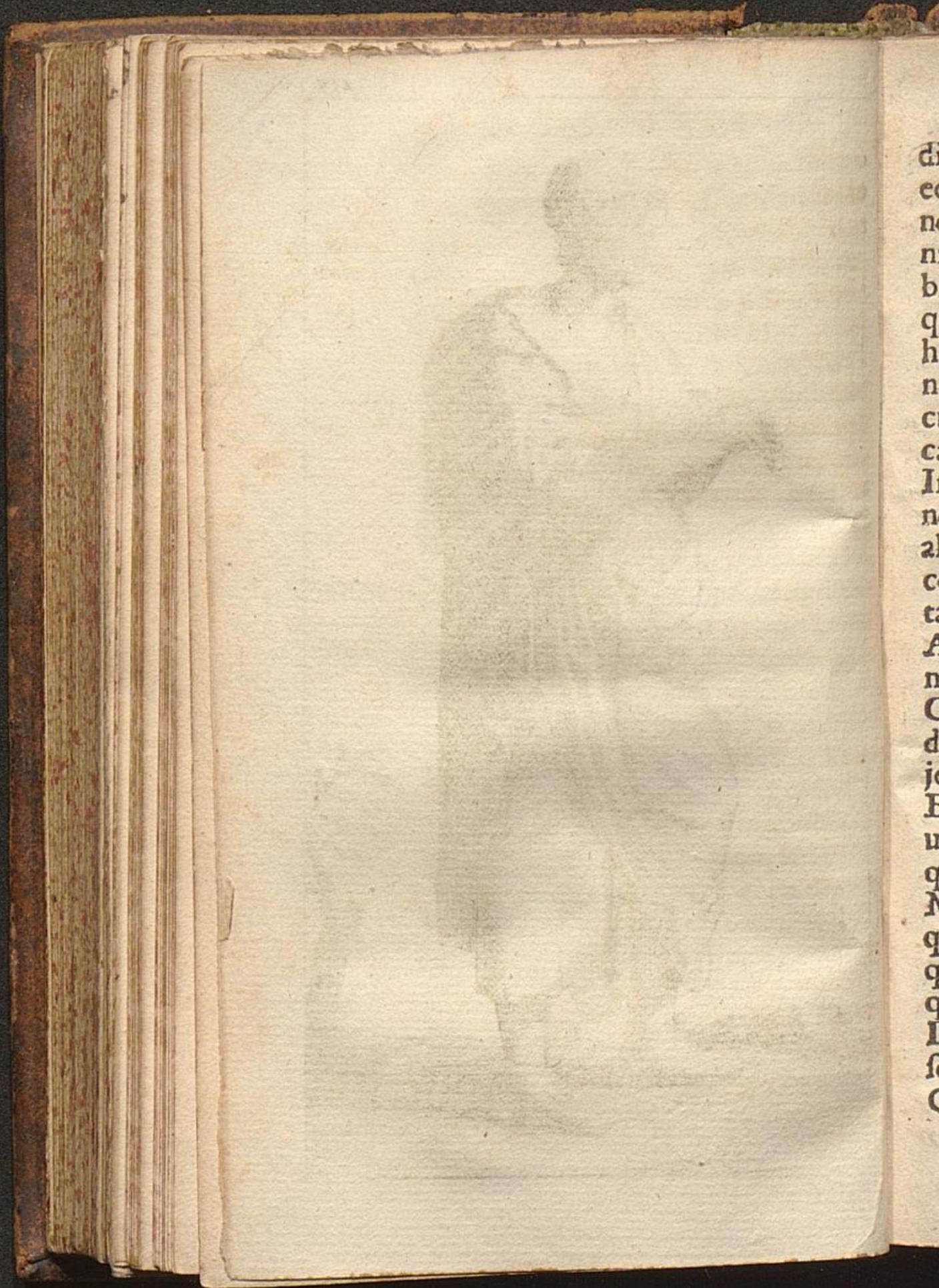
214 De CALCEIS HEBRÆOR.

sunt monilia ad Lunæ similitudinem in rotundum formata. Consentiant interpretes Belgæ. Neque ablu-
 Belgæ ad Iud. 8. 21. dunt Lexicographi, qui לְרֹאשׁוֹ אֶת הַכֶּלֶסִּים à
 לְרֹאשׁוֹ rotunditas derivant, ad quam radicem etiam retulerunt viri
 doctissimi Buxtorfius & Coccejus. Sed, quod pace tantorum virorum
 Buxt. & Cocc. in Lex. Hebr. dixerim, falluntur. Veteres Lunæ
 formam expressuri eam mediam vel corniculantem exhibent. Lunu-
 la in calceis Romanorum formam habuit Lunæ mediæ vel cor-
 niculantis, unde Philostratus ἐπι-
 Philostr. lib. de vit. Soph. σφύραρον ἐκασφάρινον μνηοεδές vocavit,
 uti eleganter docuit vir politissi-
 mi ingenii Albertus Rubenius. Id vero quam clarissime ex eo ap-
 paret, quod Isidorus effigiem numeri centenarii vult expressisse lu-
 nulam in calceis Romanorum. Verba Isidori sunt. Luna autem in eis
 non fideris formam, sed notam cen-
 tenarii numeri significabat, quod ini-
 tio Patritii Senatores centum fuerint.
 Quomodo & Johannes Antiochen-
 sis, cujus locus exstat apud maxi-
 mum Salmasium campagos voca-
 tos esse vult, quod Romanum
 cappa adfutum haberent. Non
 dispu-

Salm. in
 Not. ad
 Pollion.
 & Dedic.
 Statuæ
 Regillæ.

ems
nt
lu-
à
am
viri
us.
um
ne
vel
nu-
or-
or-
im.
vit,
fsi-
us.
ap-
nu-
lu-
Ver-
s eis
cen-
ini-
int.
hen-
axi-
oca-
num
Non
pu-

d
e
n
b
q
h
n
c
l
n
a
c
t
A
n
C
d
j
E
u
g
M
g
g
l
n
C

disputamus hic quam bene Isidorus eo deflectat lunulæ formam, ut nota sit numeri centenarii, quot nimirum fuerunt primis Reipublicæ temporibus Senatores, aut quam recte campagos vocet Johannes Antiochenfis, sed hæc ideo notamus, ut constet Lunę corniculantis effigie lunulam fuisse in calceis patritiorum. Nam cum Isidorus Lunam significare vult notam numeri centenarii, quid aliud indicat quam fuisse lunulam corniculantem, quæ referret notam C. Quod ipsum Johannis Antiochenfis ostendit, cum Romanum Cappa nihil aliud quam C. sit. Hoc vero quod dicimus de Romanorum lunulis, ex subjecta figura, quam ex Casalio ad Balduinum Frisus exhibet, facile, ut opinor, apparet. Muhammedani quoque, qui summis turrium & Moschearum fastigiis, ex ritu, quem accepisse videntur ab antiquissimis Saracenis sive Ismaelitis, qui Lunam hac forma effigiabant, Lunæ figuram imponunt, eam semper conniculantem exhibent. Quomodo & Turcarum calceos

Lunis

Bald. de
Calc.
Ant. c. 9.

Herbert.
Itiner.
p. 123.

Lunis mediis sive corniculantibus munitos describunt, qui eas terras lustrarunt. Nihil quoque tritius est nostris moribus quam Lunam corniculantem exprimere. Lunulas, quas in auribus gestant nostra hac ætate mulieres, nemo ignorat semper corniculantes esse. Quomodo & lunulæ, quibus ditiores equorum suorum frontem ornant, ex flavo plerumque ære conflatæ, non nisi corniculantes sunt. Profecto, ego nescio, quales illæ sint lunulæ, quæ rotundæ sunt instar lunæ plenæ. Tale enim ornamentum, quod rotundum est instar Lunæ plenæ, quidvis potius quam Lunam referret, vel globum, vel nummum aureum, neque inde lunula diceretur, à rotunditate scilicet qua Lunæ plenæ simile esset. At illud ornamentum, quod refert Lunam mediam sive corniculantem, recte lunula dicitur, à similitudine Lunæ in quam formatum est. ארר quidem, quod rotunditatem notat, vocem שררנים Lexicographi derivant, & ex eo petunt vocabuli significatum. Sed quam recte eam Radicem, uti vocant,

vocant, constituent, & inde velint desumendam hujus vocabuli notionem, nos non prolixè inquirimus, qui satis novimus quam multa sæpe perperam ab ipsis dicta sint, cum rudera tantum & vestigia priscae Hebræorum Linguae supersint. Ut minime solidum sit, quod tam futili fundamento nititur. Sed de his plura in nostro commentario de Re Vestitaria Hebræorum.

VII. Uti circa formam lunularum errarunt interpretes, circa ipsam Lunam non minus lapsi sunt, cujus nomen non adeo tritum nemo videtur intellexisse. Obscurus est apud Jesaiam locus, in quo putidam idololatriam in Judæis contumacibus carpit: *Et vos derelinquentes Dominum, inquit, obliviscentes montis sanctitatis meae, הערכים לגר Ies. 65. 11.* *parantes mensam דס Gad, & implentes libamen דס Meni.* Deorum sive idolorum nomina esse *Gad* & *Meni* constat inter omnes. At quales fuerint ingens lis est. De *Gad* dicere nihil attinet quam multæ & quam diversæ sint interpretum sententiæ.

K

Vel